

Piruetter för Kannibaler

Sedermera fick vi desarmera hela hallen. du hade lämnat sjunkbomber och döda fiskmåsar under dina svarta kappor.

Saneringsfirman upptäckte sedan att likmaskar redan invaderat de döda och hela kapprummet hade möglat.

Jag snurrade på hatten än en gång ut kom åtta kaniner men de blev rädda och hoppade in till tryggheten i hatten igen.

Jag var nog också lite i hatten den kvällen och råkade trolla bort en tråkig politiker. Jag tror han är kvar i hatten, får inte ut honom. Bad magic tänkte jag, men den lilla församlade publiken där på caféet tyckte mycket om mitt nummer, antagligen var de inte vidare förtjusta i politiker.

Det finns ingen logik i världsalltet, även om allting går att räkna ut. ekvationer som är längre än min näsa kan säga nåt om hur universum expanderar eller imploderar.

Jag mötte henne i Paris. På den tiden bodde jag i ett litet rum längst upp i Eiffeltornet, ett litet kyffe som en genial författare inrättat där långt före min tid men efter hans frånfälle glömdes det bort och jag sökte upp det, det är flera år sedan nu, men utan de beskrivningar som Sture lämnat i sina böcker hade jag aldrig hittat det. Märkligt kanske att ingen annan hittat det under dessa år men det var mycket väl dolt och vakterna kommer sällan upp hit.

Jag satt där övade på mina trolleritricks, blev bättre och bättre, även om jag aldrig fattade vart kaninerna egentligen kom från. det kom alltid olika antal ut ur hatten. Magi. Onekligen.

Mari brukade komma smygande till mig på kvällarna i mitt krypin efter att hon slutat på varitétéatern för kvällen, Hon var stjärna där men tjänade inga pengar, hade de snyggaste ben jag nånsin sett och fick det alltid att svindla för mina ögon.

Hon hade med sig vin som vi drack, jag brukade läsa nåt för henne som jag skrivit under dagen och vi skrattade och kysstes, men sedan somnade hon innan jag hunnit hela vägen uppför hennes lår. det var de där jävla trapporna som sög musten ur henne.

Jag var ingen Trollkarl egentligen. allt var ett misstag. En dag hamnade jag i Alvesta efter ännu en tågresor genom ett land i förändring och där drömmar tycktes vara omöjliga att uppfylla.

Tågresorna fyllde mig ändå med nåt slags hopp, inte för nationen, kanske mer för egen del, eller i alla fall var det en flykt som kändes meningsfull för jag var ständigt i rörelse då och det lindrade ångesten.

Jag kände alltid de där lyckokänslorna när jag såg landskapet svyscha förbi.

Husen, gårdarna, städerna, det kändes som om jag upphävde tidens förbannelse så länge tåget knuckte fram dunkande över rälsen in bland de mörka granarna.

I Alvesta skulle jag bara ta en fika när Joe Labero dök upp, sa tjena på en skorrande småländska och damp ner vid mitt bord. Det var innan han blev så där gigantiskt känd, hans största grej var när han trolla bort sin morsa från köket.

Jag ville trolla bort världsalltet, men hade nog aldrig trott att jag skulle få chansen.

Vi satt där med varsin kopp kaffe, snackade om gamla tider, vi hade gått i samma skola, ja faktiskt samma klass i Alvesta fram till sexan och kände egentligen varandra rätt väl.

Vi kom in på det där med trolleri och när han gått satt jag där med en magisk kortlek och den där förbannade kaninhatten.

Ett palats ville hon ha. Hon ville inte bo i den där satans skogen som hon kallade den.

Jag älskade vårt hus därute i ingenstans. Åtta kilometer till närmaste granne, ett tornhus med amerikansk veranda , en gammal lada som var ombyggd till dubbelgarage och häststall , ekarna och lönnarna som ramade in, vad mer kan man begära?

En stad! en civilisation! skrek hon och jag svarade lite lågmält så du tycker inte jag är civiliserad då?

Det var då det brast för henne, vi rök ihop och hon spöade upp mig rejält sedan tog hon en av sina svarta kappor och försvann som en häxa bort i natten, jag var ensam med huset, katterna, hästarna och fåren. Men det kändes ändå ganska bra, förutom blåtiorna då.

Albert Engström och Ivar Lo svävade som osaliga andar i mitt hus den hösten. Jag läste, drack och skrev på min självbiografiska bok som fick arbetsnamnet "Satanssskogen" naturligtvis blev den inte bra. Den sprack av

bitterhet.

Såren läkte inte. Nätterna var inte långa nog, mörkret inte svart nog, brännvinet inte starkt nog. Till sist tröttnade jag på drickandet och självömkan, sålde stället och drog till Paris med kaninhatten och kortleken där bland kläderna i min resväska.

Det var natt. Månen hängde märkbart full ovanför våra huvud, liksom gungade fram och tillbaka och log ett snett leende.

Mari och jag skålade med månen, för varandra, för kärleken, för kyssarna, för Paris som låg där nedanför och lyste som en megastor julgran i natten och det gula ljuset tycktes nästan suddas ut månens svaga sken.

Jag höll hårt om min älskade, andades ut och in, kände hur bröstkorgen höjdes och sänktes för varje nytt andetag och hur välsignat var det inte att bara kunna njuta av den klara luften, den otroliga utsikten och att få vara tillsammans med den jag älskade mest av allt.

Det var då han kom klättrande på utsidan av Eiffeltornet, jag såg honom långt därnere, först undrade jag vad det var, något rörde sig snabbt uppför tornet mot oss, som en jättestor spindel i hög fart.

Snart såg jag de stora hornen i pannan och hur det tycktes ånga och ryka om hela varelsen. Det var den där djävulsbesten jag sett så många gånger i mina drömmar, den som fått mig att vakna kallsvettig med våta lakan mitt i natten, som fått mig att gå upp och tömma det sista av spriten direkt ner i strupen för att lugna mina spruckna nerver.

Mari märkte att jag skakade och skälvde och undrade om jag frös, jag kunde inte svara, än hade hon inte sett monstret, jag var förstummad och förstelnad, sånt här hände inte, det hände inte, det måste vara en ond dröm igen, men jag kände Maris hand och den var i högsta grad verklig.

Nu rann svetten från mig och Mari frågade om jag var sjuk. Jag fick inte fram någonting och plötsligt var han över oss med ett omänskligt vrål, hans andedräkt osade värre än helvetet, och saliven rann ner på oss, slemmig grön och motbjudande.

Jag såg de enorma sylvassa gula missfärgade huggtänderna, den galna omänskliga blicken, Mari skrek rakt ut, inga ord, bara ett tjut rakt ut och jag såg hur han sänkte sina käftar i hennes kropp, slet hennes hand från min och försvann bort i natten med min Mari, min älskade Mari.

Hennes tjut ekade över Paris, ekade av hennes fruktansvärda dödsångest. Så var dom borta.

Jag låg kvar och bara skakade. Oförmögen att fatta vad som hänt, det kändes som om min hjärna när som helst skulle explodera.

P.G

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter G med Poeter.se id #19558 innehar upphovsrätten